

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 249/03-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti P. H. – MONA, so sídlom Žilina, Sad SNP 12, zastúpeného advokátom JUDr. J. Ch., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. Nc 940/00, v súčasnom období pod sp. zn. 6 C 17/01, na neverejnom zasadnutí 12. februára 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. Nc 940/00, v súčasnom období pod sp. zn. 6 C 17/01, p o r u š i l základné právo P. H. – MONA na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. P. H. – MONA p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Žilina p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Žilina je p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania P. H. - MONA v sume 8 796 Sk (slovom osemtisíc sedemstodeväťdesiatšesť slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. J. Ch., Advokátska kancelária, Ž. do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Sťažnosti P. H. – MONA vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 249/03-16 zo 6. novembra 2003 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť P. H. – MONA, so sídlom Sad SNP 12, Žilina (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. Ch., Advokátska kancelária, Ž., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pôvodne pod sp. zn. Nc 940/00, v súčasnom období pod sp. zn. 6 C 17/01. Právny zástupca sťažovateľa jeho sťažnosť doplnil podaním z 5. septembra 2003.

Sťažovateľ uviedol, že 28. apríla 2000 podal osobne na okresnom súde žalobu proti MUDr. M. M., bytom T. n. V. (ďalej len „žalovaný“), o zaplatenie 329 537,40 Sk s príslušenstvom z dôvodu nezaplatenia dohodnutej ceny stavebných prác vykonaných na základe zmluvy o dielo uzavretej medzi sťažovateľom a žalovaným 1. mája 1999.

Okresný súd bol podľa sťažovateľa vo veci nečinný. Vykonal iba jeden procesný úkon, keď výzvou z 30. júna 2000 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku vo výške 12 680 Sk. Sťažovateľ zaplatil súdny poplatok 7. júla 2000. Od tejto doby nevykonal

podľa tvrdenia sťažovateľa okresný súd žiadny úkon smerujúci k prejednaníu a rozhodnutíu vo veci, hoci od podania žaloby uplynulo (ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu) už „74 mesiacov a 8 dní“.

Sťažovateľ sa domnieva, že okresný súd svojou nečinnosťou porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa sťažovateľa sa toto jeho základné právo „*nerespektuje z dôvodu neprimeranej dĺžky súdneho konania*“, pričom „*nečinnosťou súdu je mu spôsobovaná škoda*“ a zároveň „*sa nachádza v právnej neistote*“.

Na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že okresný súd v označenom konaní porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy, ďalej aby ústavný súd prikázal okresnému súdu v uvedenej veci konať bez zbytočných prietáhov, zaviazal okresný súd zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške 80 000 Sk a nahradiť mu trovy konania pred ústavným súdom.

Na základe výzvy ústavného súdu z 26. augusta 2003 sa sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu (v podaní z 5. septembra 2003) vyjadril k otázke využitia sťažnosti na prietahy v uvedenom konaní predsedovi okresného súdu v zmysle § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 80/1992 Zb.“). Právny zástupca vo vyjadrení okrem iného uviedol: „*Podľa klientovej informácie sa tri krát od podania žaloby na súde v Žiline osobne domáhal vybavenia svojho podania u konajúcej sudkyne Mgr. B. v prítomnosti ešte jedného svedka.*

Nakoľko mu vždy bolo prisľúbené, že v jeho veci sa začne konať neprikročil k podaniu písomnej sťažnosti u okresného súdu.

Sťažovateľ zastáva názor, že Okresný súd v Žiline je povinný zo zákona a Ústavy SR v jeho veci bez prietáhov konať a nemusí podávať ani písomné sťažnosti. Nakoľko tento súd nekonal tak ako konať zo zákona mal, porušil čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.“

Na základe výzvy ústavného súdu zo 17. septembra 2003 sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril (podaním sp. zn. Spr 3511/03 z 13. októbra 2003) aj okresný súd (prostredníctvom svojho predsedu, ako aj vo veci konajúcej sudkyne). Z uvedeného vyjadrenia vyplýva, že okresný súd vykonával aj v období po 7. júli 2000 vo veci procesné úkony (výzva žalovanému na vyjadrenie sa k žalobe - 19. júla 2000, výzva sťažovateľovi na oznámenie, či nedošlo vo veci k mimosúdnej dohode - 4. júla 2003, vytýčenie termínu pojednávania na 7. október 2003 – 20. augusta 2003, zmena termínu pojednávania zo 7. októbra 2003 na 21. október 2003 z dôvodov na strane sťažovateľa - 3. septembra 2003). Dňa 22. januára 2001 bola predmetná vec vedená pôvodne pod sp. zn. Nc 940/00 prevedená do registra „C“ a bola jej pridelená nová spisová značka 6 C 17/01, pod ktorou je konanie v súčasnosti vedené.

Predseda okresného súdu vo vyjadrení k sťažnosti uviedol: *„V roku 2000 som prijal opatrenie k Rozvrhu práce a z neho vyplýva, že až na tam uvedené výnimky veci neboli prideľované sudcom, ale základné úkony v nich vykonávali tajomníčky. Účel bol jednoznačný.*

1/ Dosiahnuť, aby sudcovia konali vo veciach, ktoré napadli v rokoch 1990-1999, ktorých boli stovky v každom senáte. Súviselo to najmä s rokom 1997 a odchodom tretiny sudcov na Krajský súd Žilina. Bol som presvedčený, že konať predovšetkým v nich splňalo podmienku, aby v konaniach neboli priťahy, najmä niekoľkoročné a aj podmienku spravodlivosti a rovnosti strán, aby neboli neprimerane zvýhodňovaní účastníci v nových konaniach.

2/ Dosiahnuť, aby základné úkony boli vo veci urobené aj v nových spisoch (poplatky, príslušnosť, nejasné návrhy, vyjadrenie odporcu a tým aj vedomosť odporcu o spore a možnosť mimosúdne rokovať). Ak by sme predpokladali, že sudcovia budú postupovať v senáte v rámci primeraného časového poradia, ku veciam napadnutým v roku 2000 by sa najskôr mali dostať v roku 2001 a neskôr. Týmto sa dosiahol zrýchlený efekt.

3/ Ak sudca mal v senáte 500 – 800 vecí civilných, rozhodol za mesiac čo aj 50 a každý mesiac mu napadlo 60 nových, frustrácia, chaos, napätie, neskúsenosť, banálne chyby, opomenutie lehôt a pod. je automatickou súčasťou jeho práce. Ak nové veci sudcovi

neprídu alebo v obmedzenom množstve má väčší priestor na prácu (čo je v prospech účastníka), pretože všetky nové veci vníma, chodia aj v nich sťažnosti a zaťažujú ho. A druhý efekt je ten, že zodpovednosť za sudcu s ním má skutočný zodpovedný – štát.

V roku 2000 prišlo na súd 6 nových sudcov a od roku 2001 sa nepridelené veci z roku 2000 rozdelili už medzi všetkých sudcov (...).

Záver: Tým vlastne poukazujem, že už len v tomto období išlo o priedah, aj keď fakticky bez tohto opatrenia by bol nepomerne väčší (...).“

Vo veci konajúca sudkyňa k sťažnosti okrem iného uviedla: „Predmetná vec mi bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie dňa 22. 1. 2001. V čase jej prevzatia som bola vo funkcii sudkyne necelé tri mesiace (od 26. 10. 2000) a pri nástupe do funkcie mi boli v agende „C“ pridelené veci po predchádzajúcich kolegoch z rokov 1989 až 2000 v počte 421 spolu s vecami z agendy „E“. (...) V súčasnosti mám vo svojom senáte 604 neskončených vecí.

Na základe vyššie uvedeného stavu nie je možné, aby som vo všetkých veciach mohla konať priebežne. Orgány štátnej správy súdov na všetkých stupňoch si riadne neplnia povinnosti vymedzené zákonom SNR č. 80/92 Zb. – zákon o št. správe súdov v znení neskorších predpisov, čím dochádza k porušovaniu môjho práva ako sudcu vyplývajúceho z ust. § 34 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z. z., podľa ktorého sudca má právo na pridelovanie vecí podľa rozvrhu práce tak, aby ich mohol prejednať a rozhodnúť bez zbytočných priedahov. (...) Tieto okolnosti vylučujú moje zavinenie na tom, že vo veci nebolo konané.

Ku skutočnostiam uvádzaným navrhovateľom v jeho podaní zo dňa 5. 9. 2003 môžem uviesť iba toľko, že nie som si vedomá toho, žeby som sa s ním osobne rozprávala, prípadne dávala akékoľvek prisľuby.“

Právny zástupca sťažovateľa listom z 3. decembra 2003 ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho prejednávania predmetnej veci.

Okresný súd listom zn. Spr 3519/03 z 8. januára 2004 na výzvu ústavného súdu uviedol, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Okresnému súdu bola 28. apríla 2000 doručená žaloba o zaplatenie čiastky 329 537,40 Sk z titulu realizácie stavebných prác a úprav na základe zmluvy o dielo z 1. mája 1999 uzatvorenej medzi sťažovateľom (v konaní pred okresným súdom žalobcom) a žalovaným.

Pokynom z 21. júna 2000 nechal vo veci konajúci sudca previesť predmetnú vec do registra „C“, pretože právny vzťah medzi účastníkmi konania nebol vzťahom vzniknutým pri ich podnikateľskej činnosti.

Okresný súd sťažovateľa listom doručeným mu 4. júla 2000 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ súdny poplatok zaplatil 13. júla 2000.

Listom z 19. júla 2000 okresný súd vyzval žalovaného na vyjadrenie sa k pripojenej žalobe v lehote 15 dní.

Žalovaný sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu advokáta JUDr. D. Ch., Advokátska kancelária, Ž., k podanej žalobe vyjadril listom zo 7. augusta 2000, v ktorom okresnému súdu navrhol podanú žalobu zamietnuť.

Pokynom z 22. januára 2001 okresný súd previedol predmetnú vec do registra „C“.

Podaním zo 7. novembra 2001 sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že za svoju právnu zástupkyňu v predmetnej veci si zvolil advokátku JUDr. M. P., Advokátska kancelária, Ž.

Pokynom zo 4. júla 2003 nechala vo veci konajúca sudkyňa vykonať viacero úkonov súvisiacich s prípravou pojednávania (zaslať sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného, zároveň ho vyzvať, aby v lehote 10 dní okresnému súdu oznámil, či nedošlo k mimosúdneho vyporiadaniu nároku, ktorý je predmetom konania, ďalej či i naďalej trvá na podanom žalobnom návrhu a v prípade späťvzatia návrhu, aby uviedol a preukázal dôvod späťvzatia a špecifikoval trovy konania).

Sťažovateľ na výzvu okresného súdu zo 4. júla 2003 reagoval listom zo 17. júla 2003 doručeným okresnému súdu v ten istý deň.

Pokynom z 20. augusta 2003 vo veci konajúci sudca vytýčil termín pojednávania na 7. október 2003 a nechal naň predvolať účastníkov konania, ako aj ich právnych zástupcov a súčasne právneho zástupcovi žalovaného zaslať stanovisko sťažovateľa zo 17. júla 2003.

Sťažovateľ podaním z 3. septembra 2003 požiadal okresný súd o odročenie vytýčeného pojednávania a o stanovenie nového termínu pojednávania vo veci až po 15. októbri 2003.

Pokynom z 3. septembra 2003 okresný súd zrušil vytýčený termín pojednávania a nechal účastníkom konania a ich právnym zástupcom oznámiť nový termín pojednávania stanovený na 21. október 2003.

Listom z 20. októbra 2003 predloženým okresnému súdu na pojednávaní 21. októbra 2003 právny zástupca žalovaného ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní.

Okresný súd pojednávanie v predmetnej veci konané 21. októbra 2003 po vypočutí účastníkov konania odročil na 25. november 2003 (žalovaný nesúhlasil, aby okresný súd pojednával v neprítomnosti jeho právneho zástupcu).

Právna zástupkyňa sťažovateľa podaním z 23. októbra 2003 požiadala okresný súd o pripustenie zmeny petitu.

Pokynom z 24. októbra 2003 vo veci konajúci sudca nechal vyhotoviť uznesenie o zmene petitu podľa návrhu právnej zástupkyne sťažovateľa z 23. októbra 2003.

Uznesením č. k. 6 C 17/01-49 z 24. októbra 2003 okresný súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu.

Zápisnica z 25. novembra 2003 v predmetnom spise nebola založená.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba v občianskoprávnej veci týkajúcej sa nárokov vyplývajúcich zo zmluvy o dielo. Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej zložitosti veci, avšak po skutkovej stránke možno konštatovať, že v danom prípade ide o vec skutkovo zložitú, vyžadujúcu si vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania, ktoré môže spôsobiť predĺženie konania. Spomínaná skutková zložitosť veci však nemôže ospravedlniť nečinnosť okresného súdu v konaní o žalobe sťažovateľa.

B) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako aktívne, sťažovateľ reagoval na výzvy okresného súdu, zúčastňoval sa jednotlivých pojednávaní a takmer po celú dobu konania bol zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Listom z 3. septembra 2003 sťažovateľ síce požiadal o odročenie vytýčeného pojednávania na termín po 15. októbri 2003, pretože jeho právna zástupkyňa sa nachádzala mimo územia Slovenskej republiky, avšak ústavný súd nezistil, že by v dôsledku tohto úkonu sťažovateľa došlo k výraznejšiemu predĺženiu konania v predmetnej veci. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k závažnejšiemu spomaleniu postupu súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd zistil dlhé obdobie nečinnosti v postupe okresného súdu, ktoré malo výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania. Uvedené obdobie nečinnosti okresného súdu začalo 9. augusta 2000, keď bolo okresnému súdu na základe jeho výzvy doručené vyjadrenie žalovaného k podanej žalobe, a trvalo tridsaťpäť mesiacov, teda až do 4. júla 2003, keď vo veci konajúca sudkyňa vytýčila termín pojednávania v predmetnej veci a súčasne nechala vykonať viacero úkonov súvisiacich s jeho prípravou. Nečinnosť okresného súdu vo vyššie označenom období bez toho, aby jeho postupu bránila zákonná prekážka, je potrebné považovať za zbytočné priet'ahy v konaní v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd konštatuje, že konanie, ktoré je predmetom posúdenia, trvá už viac ako tri roky a deväť mesiacov. Z uvedenej doby podstatnú časť (takmer dva roky a jedenásť mesiacov, t. j. teda viac ako polovicu) tvoria obdobia, v ktorých dochádzalo k zbytočným priet'ahom v konaní v dôsledku nečinnosti okresného súdu.

Vzhľadom na stav konania prezentovaný urobenými procesnými úkonmi vo veci, dĺžku konania vo veci, ako aj doterajšiu judikatúru ústavného súdu, v ktorej vyslovil, že otázka množstva vecí, personálne a organizačné problémy súdu nie sú v zásade ústavne významné pre posúdenie toho, či došlo k zbytočným priet'ahom v konaní (III. ÚS 14/00), argumenty predsedu okresného súdu súvisiace s veľkým nápadom vecí, ako aj s personálnymi problémami ústavný súd nemohol akceptovať.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo s'ťažovateľa bolo porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

3. S'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti žiadal aj o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 80 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy, pretože „*nečinnosťou súdu je mu spôsobovaná škoda*“ a zároveň „*sa nachádza v právnej neistote*“.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde má primerané finančné zadosťučinenie povahu náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 30 000 Sk. Táto suma zohľadňuje s prihliadnutím na predmet konania okresného súdu dĺžku zbytočných prieťahov v tomto konaní (dva roky a jedenásť mesiacov) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľa.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je zmiernenie nemajetkovej ujmy, nie prípadná náhrada škody (II. ÚS 58/02, III. ÚS 111/02).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

1. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 13 194 Sk pozostávajúcich z troch úkonov právnej služby v uvedenom konaní (príprava a prevzatie zastupovania a 2 x písomné podanie na súd), spolu vo výške 12 810 Sk, vyčíslenú ako jedna tretina výpočtového základu za tri úkony právnej služby 3 x 4 270 Sk a paušálnej náhrady hotových výdavkov 3 x 128 Sk v zmysle ustanovení § 13 ods. 8 v spojení s § 1 ods. 3 a § 19 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných právny zástupcom sťažovateľa vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon právnej služby je jedna tretina výpočtového základu.

Predmet konania - ochrana základných ľudských práv a slobôd – je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením, ktoré predstavuje náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch (III. ÚS 29/03, III. ÚS 34/03).

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 dosahovala priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky výšku 12 811 Sk.

Ústavný súd v tomto prípade uložil okresnému súdu povinnosť uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 8 796 Sk pozostávajúce z dvoch úkonov právnej služby v uvedenom konaní (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd) vyčíslených ako jedna tretina výpočtového základu za dva úkony právnej služby 2 x 4 270 Sk, spolu vo výške 8 540 Sk, a paušálnej náhrady hotových výdavkov 2 x 128 Sk, spolu vo výške 256 Sk, v súlade s vyhláškou č. 163/2002 Z. z.

Nárok na úhradu tretieho úkonu právnej služby ústavný súd nepriznal, pretože tento spočíval iba v doplnení náležitostí písomného podania na súd (sťažnosti) právnym zástupcom na základe výzvy ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2004